

Publicerad 2013-11-27 01:53 av Ordregnspoeten

Det är en kamp för många att leva i Sverige idag

Det är så mycket nu som bara är för överlevnads skull, en slags planering i att söka en framtid utifrån allt jag klarat av och tror mig kunna göra riktigt bra.

Just när jag gett upp och längtar tillbaka dit där jag vuxit upp, får jag se en intressant tjänst där jag bor, en sådan jag länge längtat efter, samtidigt undrar jag vem som söker den andra intressanta tjänsten, kan det vara någon som jag redan träffat och ska jag ta chansen att få öppna en dörr, göra ännu ett försök att lägga mina minnen från uppväxten på hyllan, försöka bli lycklig här ändå.

Jag brukar inte ha svårt för att välja, men nu känns det extra svårt, på något vis måste jag lämna besked till ett par ställen redan i morgon och när jag tänker efter måste jag spara mycket pengar först, det tar säkert flera år, innan drömmen kan förverkligas, för det var inte lätt att få den bostad jag har nu, vågar inte släppa den för att bo tillfälligt någonstans i andra hand och under tiden leta febrilt efter ett eget hem som jag har råd med.

När det gäller kurserna jag sökt verkar det inte vara några problem, för jag är behörig till alla jag ännu är intresserad av, men den som är allra viktigast för mig tycks vänta med sitt svar, just nu har jag inte en aning om vad jag gör nästa år, men jag tror det blir bra, så kändes det idag när musiken fått läka mitt missmod.

I morgon kanske jag orkar ännu lite mer av det som jag måste göra, vara nöjd med det jag gjorde för att få överleva en månad till i väntan på att få börja jobba, för det måste vända snart, annars tror jag att jag snart inte orkar med det här, nog borde jag väl ha rätt att få känna lycka, våga bli kär, kunna dela mitt liv med någon utan att bli en börda, för jag vill verkligen ha ett liv som fungerar.

Försöker se ljust på framtiden, tro att det ska ordna sig och att jag kan fira ett speciellt nyår som jag inte fått uppleva på länge, för som det varit har jag känt mig ledsen och inte haft något att fira, bara tycka det var skönt att det gamla skitåret var slut och hoppas att det nya skulle bli bättre, men det lilla som kanske trots allt var bra märktes knappt i de vanliga plågorna som kom varje månad.

Det är en kamp för många att leva i Sverige idag. Även om jag inte lider av någon sjukdom jag måste kämpa emot, har jag drabbats av uppgivenhet inför hur samhället är, hur jag tvingats ägna nästan all min tid åt att bli anställningsbar, anstränga mig till det yttersta fast det nästan inte gav något, åtminstone är det så jag upplever det hittills.

Kanske att jag någon dag kommer att bli en samhällsforskare eller en politiker som sysslar med det här jag gått igenom på heltid, vad vet jag om vad som kan bli möjligt för mig om jag någon dag får ork över till annat än att sitta och söka tjänster varenda dag och sedan sova för att slippa dras med ständig depression.

Tänk vad tankarna kommer i natten när det är tyst omkring och det är som om hela världen ligger framför mig och väntar, men först måste jag börja lokalt, annars kan det bli för mycket för jag är så ovan att vara

nyttig för någon och göra ett riktigt arbete, har bara kämpat på med mina studier om konflikter, det har känts väldigt viktigt för historia är så förknippat med kultur som jag gärna vill ägna mig mer åt.

Nu ska jag hoppas att det ordnar sig med min uppsats så jag blir klar, kan få min examen och någon slags behörighet, för det verkar vara just det som kan vara min biljett för att resa vidare in i framtiden och få lön för ett riktigt arbete, men konkurrensen är riktigt mördande måste jag inse.

Så här är det i Sverige idag och jag är nog inte ensam om att vara välutbildad och vaken om natten, känna oro inför hur framtiden ska bli när jag tvingas kvar på grund av fattigdom där jag är, inte har någon hjälp och bara får hjälpa mig själv att komma ur ett slags fängelse samhället skapar för dem som väntar i många år, har svårt att komma loss och bli fria medborgare som har pengar att göra vad de behöver göra för att slippa lida.

Jag tänker på alla som kämpar med allt de tvingats in i som inte känns bra, alla människor som tar stryk av ett samhälle som premierar den som redan har en tjänst, ger den möjligheter och extra pengar medan andra har det så dåligt att de får gå och tigga om de inte kan låna av släktingar för att unna sig mat och kläder till vintern. Hur det blir med alla räkningar som ska betalas skrivs det inte så mycket om men det tycks som allt fler har skulder hos Kronofogden. Ingen vet nog hur hemskt det känns att inte ens få hyra en bostad och var ska en människa då bo. Det är bland annat det jag tänker på som visserligen ännu har rätt att hyra en bostad, men det kan fort ändra på sig. Tror det räcker med att bli riktigt sjuk, för att ha med Försäkringskassan att göra verkar inte vara det lättaste.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ordregnspoeten med Poeter.se id #23126 innehar upphovsrätten